

tilstrækkelig til det, vi har behov for. Og det har vi.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Hvis vi skal gå fra en fjerdedel til en femtedel over 10 år, som er et af de mål, den radikale ordfører stiller op, får vi jo brug for værktøjer til at lave den systemforandring, værktøjer, der kan gives af lovgivningsmagten, og som kan virke lokalt og være et godt tilbud til den enkelte borger. Jeg prøver bare at finde en forklaring på, hvorfor vi ikke går i gang med de reformer nu eller om et par måneder. Hvorfor skal vi udskyde det?

Jeg kunne godt tænke mig at høre hr. Bjørn Elmquists kommentar til denne udtalelse i Århus Stiftstidende af en analytiker, der hedder Ebbe Lundgaard og er medlem af den radikale hovedbestyrelse; men den er fra den 3. december 1996, skal jeg så lige sige:

»Det er ikke særlig tilfredsstillende for os, at den reform af velfærdsstaten, som vi har snakket meget om, er lagt på hylden formodentlig til efter næste valg.«

Så bliver det refereret, at han frygter, at regeringens aftaler med SF og Enhedslisten om finansloven har bragt De Radikale i en situation, hvor det er blevet sværere at tage et opgør med forsørgerkulturen, og så endnu et citat fra Århus Stiftstidende:

»Vi er i båd med nogle, der ikke vil være med til det. Det typiske er jo, at SF på finansloven påfører samfundet en række driftsudgifter, som finansieres med nogle engangsbesparelser.«

Det sagde Ebbe Lundgaard altså.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Til fru Jette Gottlieb og til hr. Bruno Jerup vil jeg godt gentage, hvad jeg prøvede på at få sagt før, nemlig at vi er med på, at disse ting gerne skal ordnes, uden at vi skal lovgive, for jo mere konkret og håndfast, vi skal lovgive, desto større mangel på fleksibilitet bliver der. Det er meget bedre, at vi har nogle rammer, og at det så er arbejdsmarkedets parter, der ved den holdningsændring, som vi har talt om hos begge parter, finder ud af det.

Det, som var meningen med tilbagetrækningen, var jo netop, at det skulle være et tilbud til dem, der var fysisk eller psykisk nedslidte, så de fik en chance for at komme ud i tide.

I Jyllands-Posten i dag er der en reportage fra Ældre Sagens konference i går, og der er beskrevet et eksempel fra Novo Nordisk, hvor de efter min vurdering på fremragende vis tager en samtale med medarbejdere på 55 år og prøver at planlægge den kommende 12-års-periode med dem individuelt og finde ud af, hvor meget de mener, de kan klare. Jeg synes i hvert fald, det lyder godt.

Videre til hr. Flemming Oppfeldt vil jeg sige, at vi mener, at aktivering er en meget stor del af svaret. Vi havde jo aktivering på arbejdsmarkedsområdet efter finanslovaftalen for 1996. Nu har vi lavet en finanslovaftale for 1997, som vi er godt tilfredse med, og vi vil få et udspil fra socialministeren inden ret længe om en aktiv del af bistandsloven. Den bliver jo delt op i aktivitet og omsorg, og der kommer et udspil om førtidspensionering. I det vil man se, at mange af ideerne fra det, vi gjorde på arbejdsmarkedsdelen, går videre. Så det bliver altså aktivering, der i et vidt omfang vil blive nøgleordet.

Så vil jeg sige til citatet, at bemeldte herre jo nu er blevet medlem af regeringen, og han er helt på linje med det, som jeg her i dag har kunnet sige. Jeg vil ikke sige, han er blevet klogere siden da, for han var også klog før jul, men nu ved han altså endnu bedre, hvad der foregår herinde.

Tom Behnke (FP):

Jeg vil indledningsvis gerne have lov til at sige tak både til statsministeren og socialministeren for de besvarelser, der var. Det lød vældig flot. Statsministerens tale var nærmest playback, men lad nu det ligge.

Socialministerens tale havde jeg glædet mig meget til og set meget frem til, for fra tid til anden kommer socialministeren med en masse gode ideer, tanker og udspil til, hvad der skal gøres specielt for de svageste i vores samfund. Men desværre var det ikke det, ministeren sagde noget om i dag. Man kan næppe være uenig med statsministeren og socialministeren i de to taler, der blev holdt, for de to taler var uden noget konkret indhold.

Spørgsmålet er, hvornår ministrene vil realisere alle de flotte ord og visioner, og hvordan det vil ske rent konkret. Vi kan alle sammen blive enige om, at der skal gøres noget ved ventelisterne, hjemmehjælpen, misbrugerne, de hjemløse osv. Men hvad vil regeringen? Det har vi ikke hørt endnu. Indtil nu har vi kun set, at regeringen vil skære i boligstøtten til de ældre.